

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/85/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3218201195
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mand'ák
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3218201195.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Mand'áka a členiek senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Bratislava, Mýtna 48, IČO: 35 831 154, právne zastúpeného: JUDr. Ján Šoltés, advokát so sídlom Bratislava, Mýtna 48, proti žalovanej: V. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXX, o zaplatenie 1.617,49 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, sp. zn. 5Csp/46/2018-73 zo dňa 14. februára 2019, takto

rozhodol:

I. P r i p ú š ť a späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie 35,64 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 35,64 eur od 05.12.2015 do zaplatenia, rozsudok súdu prvej inštancie v uvedenej časti z r u š u j e a v tejto časti konanie z a s t a v u j e .

II. Rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

III. Žiadna zo strán n e m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. V záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 749,44 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 749,44 eur od 05.12.2015 do zaplatenia. Výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že pôvodný žalobca sa žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu sumu 1.617,49 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 05.12.2015 do zaplatenia. Svoj nárok si uplatnil titulom zmluvy o pôžičke č. 6171506 uzatvorenej dňa 13.02.2014, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej pôžičku vo výške 1.800 eur. Podľa zmluvy o pôžičke mala žalovaná splácať pôžičku v pravidelných 72 mesačných splátkach v sume 51,95 eur, a to až do celkovej sumy pôžičky vo výške 3.740,40 eur. Žalovaná uhradila iba sumu 1.050,56 eur. Žalobca vyčíslil celkový dlh žalovanej ku dňu podania žaloby sumou 1.617,49 eur (súčasťou žalovanej sumy boli aj náklady na vymáhanie pohľadávky vo výške 35,64 eur) a zároveň si uplatnil aj zákonné úroky z omeškania.

3. Súd prvej inštancie právne svoje rozhodnutie zdôvodnil poukazom na § 1 ods. 2; § 9 ods. 2 písm. f), i), k) a § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení ku dňu 13.02.2014; § 53 ods. 9; § 121 ods. 3; § 517 ods. 2; 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z..

4. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba je dôvodná iba v časti. Skonštatoval, že záväzkový vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou založený

zmluvou je vzťahom občianskoprávnym, na ktorý je potrebné aplikovať predpisy občianskeho práva, pričom ide o spotrebiteľskú zmluvu. Vzhľadom na výšku pôžičky, jej účel a splatnosť je aj zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z.. Ďalej skúmal dohodnutú úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru. Skonštatoval, že úver mal byť splatný v 72 mesačných splátkach po 51,95 eur, čomu zodpovedá suma nákladov 1.940,40 eur, celková čiastka 3.740,40 eur a RPMN 32 %. Takto uvedeným údajom však zodpovedá úroková sadzba 12,96 % ročne a nie 32 % uvedených v zmluve. Vzhľadom k tomu uzavrel, že predmetná zmluva neobsahuje skutočnú úrokovú sadzbu poskytnutého úveru a nedostatok tohto údaju má za následok, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Dodal, že je pritom bezpredmetné, či uvedená úroková sadzba je alebo nie je v prospech spotrebiteľa, pretože zmluva má obsahovať úrokovú sadzbu daného úveru pod sankciou jeho bezúročnosti a bezpoplatkovosti bez ďalšieho.

5. Ďalej uviedol, že z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že istina úveru bola 1.800 eur a žalovaná z úveru vrátila 1.050,56 eur. Keďže dospel k záveru, že žalobca má nárok iba na vrátenie istiny, zostáva tak žalovanej uhradiť žalobcovi sumu 749,44 eur, čo je rozdiel medzi istinou úveru a platbami žalovanej. Nárok presahujúci sumu istiny, ktorá by žalobcovi patrila, považoval za nedôvodný, z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Žalobu považoval za nedôvodnú aj v časti sumy nákladov na vymáhanie pohľadávky vo výške 35,64 eur, keď žalobca náklady v tejto výške nijakým dôkazom nepreukázal.

6. K priznaným úrokom z omeškania uviedol, že keďže sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, bola by istina úveru 1.800 eur splatná pri výške dohodnutej splátky 51,95 eur 35 splátkami, pričom posledná splátka by bola splatná dňa 20.01.2017. Výška poslednej splátky by bola už len 33,70 eur. Keďže žalovaná od júla 2015 úver nesplácala vôbec, vyhlásil veriteľ listom zo dňa 29.11.2015 úver za splatný a na základe tohto listu bol úver splatným najneskôr dňa 04.12.2015, pričom od nasledujúceho dňa, t. j. od 05.12.2015 je žalovaná v omeškaní s úhradou dlžnej sumy celej nesplatennej istiny 749,44 eur, a preto od tohto dňa patrí žalobcovi úrok z omeškania v zákonnej sadzbe. Pokiaľ ide o takto ustálenú splatnosť celého úveru a prvý deň omeškania, vychádzal súd z listiny označenej ako "Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru" a z tvrdenia žalobcu, ktoré žalovaná nerozporovala. Úrok z omeškania priznal žalobcovi v zmysle § 3 nariadenia vo výške o päť percentuálnych bodov vyššej ako bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania. V prvý deň omeškania bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 0,05 %, a preto žalobcovi patrí úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne. Napokon dodal, že v časti, v ktorej nárok presahoval sumu nesplatennej istiny a z nej žalobcovi patriaceho úroku z omeškania, ako aj v časti nákladov na vymáhanie pohľadávky, žalobu zamietol. Mal za to, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a žalobca má nárok na úrok z omeškania v zákonnej výške iba z priznanej istiny a žalobca vznik a výšku nákladov na vymáhanie nepreukázal.

7. K obrane žalovanej uviedol, že táto je nedôvodná rovnako aj argumenty žalovanej, prečo by mal byť úver bezúročný a bez poplatkov. V tejto súvislosti uviedol, že žalovanej bol jednoznačne poskytnutý úver vo výške 1.800 eur a nemožno spochybňovať jeho poskytnutie na základe toho, že časť nebola priamo vyplatená žalovanej, ale bola na základe žiadosti žalovanej použitá na vyrovnanie jej iného záväzku voči pôvodnému veriteľovi. Pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti uvedený v zmluve, tak zákon nepredpisuje, že to má byť konkrétny dátum, avšak v záujme ochrany spotrebiteľa by mal byť uvedený tak, aby bol jasný a zrozumiteľný, a aby spotrebiteľ k nemu nemusel dospieť zložitým výpočtom. V danom prípade je v zmluve uvedený ako termín konečnej splatnosti "02/2020" a ďalej zo zmluvy vyplýva, že splátky sú splatné do 20. dňa v mesiaci. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že z takejto formulácie môže aj bežný spotrebiteľ jednoznačne a bez zložitého výpočtu vyvodiť, že termínom konečnej splatnosti je 20. február 2020. Uvedené označenie termínu konečnej splatnosti v zmluve zodpovedá zákonnej požiadavke, aby bol termín konečnej splatnosti v zmluve uvedený, pričom je uvedený dostatočne konkrétne a zrozumiteľne.

8. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 2 CSP. Uviedol, že žalobe vyhovel iba v časti 46,33% a v časti 53,67% žalobu zamietol. Vzhľadom na tento nepatrný čistý úspech žalovanej vo veci rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

9. Proti tomuto rozsudku, v časti výroku II. a III., podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, s poukazom na § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalovanú

zaviaže zaplatiť žalobcovi sumu 832,41 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% p.a. zo sumy 832,41 eur od 05.12.2015 do zaplatenia a súčasne prizná žalobcovi právo na náhradu trov konania podľa pomeru úspechu v spore. K odvolacím dôvodom uviedol, že súd prvej inštancie dospel vykonaným dokazovaním k nesprávnemu záveru o bezúročnosti úveru. Namietal tiež požiadavku riadneho a presvedčivého súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 CSP. Dodal, že zistenie súdu prvej inštancie o nesprávnosti číselných údajov v časti určenia výšky úrokovej sadzby je nesprávne. Ročnou percentuálnou mierou nákladov sa rozumejú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru. Jedinú odplatu úveru poskytnutého žalovanej predstavuje zmluvne dojednaný úrok vo výške 32% ročne, čo predstavuje celkový náklad spotrebiteľa spojený so spotrebiteľským úverom, logicky je tak RPMN zhodná s výškou úrokovej sadzby. Žalobu, v časti uplatnenej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 35,64 eur s príslušenstvom, zoberal žalobca späť a v tejto časti navrhoval odvolaciemu súdu konanie zastaviť.

10. Proti rozsudku, výroku I., podala žalovaná v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Uviedla, že jej bola v skutočnosti vyplatená len suma 1.019,06 eur, zo sumy uvedenej v zmluve vo výške 1.800 eur. Keďže už uhradila sumu 1.050,56 eur, považovala celú poskytnutú sumu za uhradenú a nesúhlasila s tým, že súd priznal žalobcovi ešte sumu 749,49 eur. Vyplatenie úveru v sume 1.800 eur považovala za sporné a nepreukázané. S poukazom na bezodplatnosť zmluvy namietala, že je možné, že zo sumy, ktorú už uhradila mohli byť hradené aj tie sumy, na ktoré nárok žalobcovi nevznikol, napr. úroky a poplatky. Uzavrela, že na rozdiel od zmluvy o úvere, predstavuje pôžička reálny kontrakt, ktorý sa prejavuje vznikom zmluvy až reálnym odovzdaním peňazí, avšak pri pôžičke nie je predpokladané dohodnutie odplaty za jej poskytnutie. Preto nemožno prihliadať na vopred pripravené prehlásenie/žiadosť o vyplatenie predchádzajúcej zmluvy, ktorá bola podmienkou na získanie predmetného úveru. Žiadala, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu.

11. Žalovaná sa, v zmysle svojho odvolania, písomne vyjadrila aj k odvolaniu žalobcu. Žalobca sa k odvolaniu žalovanej písomne nevyjadril.

12. Po vydaní rozsudku súdu prvej inštancie žalobca, v rámci podaného odvolania, oznámil, že žalobu, v časti uplatnenej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 35,64 eur s príslušenstvom, berie späť a v tejto časti navrhuje konanie zastaviť.

13. Vzhľadom k tejto skutočnosti odvolací súd vyzval žalovanú, aby v lehote 10 dní oznámila, či súhlasí s čiastočným späťvzatím žaloby žalobcom. Uvedená výzva, spolu s čiastočným späťvzatím žaloby bola žalovanej doručená dňa 18.11.2019. Žalovaná sa k čiastočnému späťvzatiu žaloby žalobcom, v stanovenej lehote, písomne nevyjadrila.

14. Podľa § 370 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia.

15. Podľa § 370 ods. 2 CSP, súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví.

16. Podľa § 370 ods. 3 CSP, ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane.

17. Žalobca má v civilnom sporovom konaní dispozičné oprávnenie, ktoré mu umožňuje disponovať s konaním alebo jeho predmetom. Dispozícia s konaním je aj späťvzatie žaloby, resp. jej časti. Ide o procesný úkon voči súdu, ktorým prejavuje vôľu, aby súd vo veci ďalej nekonal a vo veci nerozhodoval. Keďže žalovaná sa k čiastočnému späťvzatiu žaloby v určenej lehote nevyjadrila, odvolací súd predpokladá, že k čiastočnému späťvzatiu žaloby nemá námietky. Vzhľadom k tomu Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 385 CSP konštatoval, že boli splnené podmienky pre aplikáciu § 370 ods. 1, 2, 3 CSP, čiastočné späťvzatie žaloby pripustil, rozsudok, ktorým bolo vo veci rozhodnuté, v časti pohľadávky v sume 35,64 eur s príslušenstvom zrušil a konanie, v tejto časti, zastavil.

18. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako v celom rozsahu vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

19. Žalobca deklaroval vo svojom odvolaní odvolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

20. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

21. Na základe preskúmania správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne právne posúdil. Súd prvej inštancie sa riadne vysporiadal so všetkými podstatnými skutkovými tvrdeniami a argumentmi účastníkov, v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Prijaté právne závery náležite vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie zrozumiteľne a podrobne objasňuje (§ 220 ods. 2- 4 CSP) skutkový a právny základ rozhodnutia, nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces (viď napr. III. ÚS 115/2003). Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku a podľa 387 ods. 2 CSP na ne v plnom rozsahu poukazuje.

22. Vzhľadom na odvolacie dôvody žalobcu a na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd udáva nasledovné:

23. V konaní nebolo sporné, že právny vzťah medzi stranami konania je spotrebiteľským vzťahom, na ktorý sa okrem ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka vzťahuje aj zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o pôžičke.

24. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobe žalobcu vyhovel čiastočne do sumy nesplatenej istiny úveru vo výške 749,44 eur a do nároku na úrok z omeškania z prisúdenej sumy počnúc od 05.12.2015, t.j. odo dňa omeškania žalovanej s úhradou sumy celej nesplatenej istiny, až do zaplatenia. Vo zvyšnej časti, v ktorej nárok žalobcu presahoval sumu nesplatenej istiny a z nej prislúchajúceho úroku z omeškania, ako aj v časti nákladov na vymáhanie pohľadávky, súd prvej inštancie žalobu zamietol. V tejto súvislosti dôvodil, že dojednanie úrokovej sadzby vo výške 32% nie je úrokovou sadzbou, ktorá by zodpovedala parametrom poskytnutej pôžičky, pričom nedostatok údaju o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy) má za následok, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z.).

25. Úroková sadzba je peňažná čiastka, ktorú je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi za požičanie finančnej čiastky, na základe dohody s veriteľom za istý čas. Úroková sadzba predstavuje percentuálnu mieru (číslo v percentách) bežného úročenia istiny úveru za obdobie na ktoré sa vzťahuje. V danom prípade je v zmluve uvedená ročná úroková sadzba 32 %.

26. Odplata za úver je vyjadrením skutočnej ceny spotrebiteľského úveru zahrňujúcej nielen úrok z úveru, ale aj všetky poplatky a akékoľvek náklady účtované veriteľom spotrebiteľovi v súvislosti s poskytnutím úveru. Tieto náklady predstavujú tzv. „ročnú percentuálnu mieru nákladov“ (RPMN), vyjadrujúcu porovnateľné číslo, ktoré má slúžiť spotrebiteľom pre porovnanie ponúk rôznych finančných inštitúcií

a tým spotrebiteľovi umožniť vybrať si najvýhodnejší úver podľa svojich potrieb. RPMN patrí medzi základné informácie, ktoré je veriteľ povinný poskytnúť spotrebiteľovi už pri ponuke spotrebiteľského úveru. Vymedzenie pojmu RPMN je obsahom ust. § 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/>>, a pojem celkové náklady spotrebiteľa definoval zákon č. 129/2010 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/>> Z. z. v § 2 písm. g) v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy tak, že „nimi sa rozumejú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov, do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.“ Teda RPMN sa vypočítava z výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa, ktoré sú so spotrebiteľským úverom spojené, pričom hodnota RPMN sa počíta spôsobom, ktorý určuje zákon.

27. Z uvedeného vyplýva, že niet pochýb o tom, že odplata za úver je pojem širší, než úrok z úveru. Úrok z úveru je iba jednou zo zložiek, ktorá vstupuje do výpočtu „odplaty“ za úver (RPMN).

28. V prejednávanej prípadu ide o situáciu, kedy výška v zmluve o pôžičke dohodnutého úroku je 32 % ročne a aj výška „odplaty“ za úver (RPMN) je 32 %. S odvolacou námietkou žalobcu, že jedinú odplatu úveru poskytnutého žalovanej predstavuje zmluvne dojednaný úrok vo výške 32%, čo predstavuje aj celkový náklad spotrebiteľa spojený so spotrebiteľským úverom, nemôže odvolací súd súhlasiť. Takáto situácia totiž dôvodne vedie k takému záveru, že ide o prípad, kedy veriteľ „iné“ náklady, ktoré mu nepochybne v súvislosti s poskytnutím úveru vznikajú a ktoré sú mu známe (so vznikom nákladov počíta a príkladom ich menuje aj samotný zákon o spotrebiteľských úveroch v § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch) len skryte a účelovo zapracováva do výšky úrokovej sadzby. Je málo pravdepodobné, že by náklady, ktoré si môže v zmysle platnej právnej úpravy uplatňovať voči spotrebiteľovi znášal zo svojho, a ktoré navyše je aj vo svojej evidencii povinný vykazovať osobitne (napr. provízie, dane, poplatky akéhokoľvek druhu). Odhliadnuc od uvedeného, aj samotný fakt, že zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje ako podstatnú náležitosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať nielen úrokovú sadzbu, ale osobitne (ako inú náležitosť) aj RPMN, týmto je zdôraznené, že ide o dve samostatné a aj obsahovo odlišné ekonomické kategórie, potom aj súd každú z nich má hodnotiť samostatne, či spĺňa kritériá dané zákonom pre tú - ktorú náležitosť zmluvy. Preto, ak aj je úroková sadzba za úver stanovená výškou, ktorá nepresahuje RPMN, to ešte automaticky neznamená, že vždy je (ako iná náležitosť zmluvy) súladná so zákonom, či dobrými mravmi.

29. Odvolací súd dodáva, že úrokovú sadzbu dohodnutú účastníkmi zmluvy (bez ohľadu na to, že v danom prípade je táto totožná s RPMN), ako jednu zo zložiek, ktorá síce vstupuje do výpočtu RPMN (odplaty za úver), hodnotil osobitne, a to s prihliadnutím na Národnou bankou Slovenska zverejňované „Priemerné úrokové miery z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny, pri nových obchodoch - spotrebiteľských úveroch poskytnutých na obdobie 1 až 5 rokov“, pričom priemerná a obvyklá výška úrokov v období februára 2014 (kedy bola zmluva o pôžičke uzatvorená) bola 12,79% ročne, teda podstatne nižšia (viac ako dvojnásobne) než výška úroku 32% ročne dohodnutá v zmluve o pôžičke. Na základe tohto zistenia odvolací súd konštatuje, že okrem toho, že predmetnej zmluve bola úroková sadzba spotrebiteľského úveru dohodnutá nedostatočne, keďže nezodpovedala parametrom uvedeným v zmluve, čo zákon sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru (§ 9 ods. 2 písm. i) v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z.), bola v tomto prípade úroková sadzba dohodnutá aj v rozpore so zákonom a dobrými mravmi.

30. V súvislosti s odvolaním žalovanej a v ňom uvádzaných odvolacích námietkach, odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie (bod 24), s ktorým sa plne stotožňuje. Žalovanej bol poskytnutý úver práve za účelom vyrovnania jej predchádzajúceho záväzku a to voči pôvodnému veriteľovi vyplývajúci zo zmluvy č. 6112203, keď výška zostatku bola 780,94,- eur. Preto súd prvej inštancie správne uzavrel, že takáto okolnosť nemôže byť vyhodnotená ako neposkytnutie úveru v uvedenej sume. Žalovaná jednoznačne prejavila súhlas s uzatvorením predmetnej zmluvy, čo potvrdila svojím podpisom. A navyše, predmetná pôžička bola vyhodnotená ako poskytnutá bez úrokov a bez poplatkov, tak ako to požadovala žalovaná vo svojom odvolaní, aj keď z iných dôvodov (§ 9 ods. 2 písm. i) v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzavretia zmluvy).

31. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, a preto ho podľa § 387 ods. 1,2 CSP, potvrdil.

32. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalobca ani žalovaná neboli v odvolacom konaní úspešní (odvolací súd nevzhladol dôvodnosť odvolania ani jedného z nich), a preto v zmysle § 255 ods. 2 CSP odvolací súd rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

33. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).